

แบบฝึกเสริมทักษะ

การเขียนเชิงสร้างสรรค์

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖

ชุดที่ ๓ การเขียนเรื่องสั้น

นางสาวสุวิษณีย์ แก้วขาว

ตำแหน่งครู วิทยฐานะ:ครูชำนาญการ โรงเรียนสิงห์บุรี

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต ๕

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ

คำแนะนำการใช้แบบฝึกเสริมทักษะสำหรับครู

แบบฝึกเสริมทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ชุดที่ ๓ เรื่อง การเขียนเรื่องสั้น กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ เพื่อให้การใช้แบบฝึกเสริมทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ชุดที่ ๓ เรื่อง การเขียนเรื่องสั้น ให้มีประสิทธิภาพ และเกิดประสิทธิผลครูผู้สอนควรดำเนินการดังนี้

๑. เตรียมและศึกษาแผนการจัดการเรียนรู้และแบบฝึกเสริมทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ เรื่อง การเขียนเรื่องสั้น ก่อนที่จะให้นักเรียนได้ปฏิบัติกิจกรรมในแบบฝึกเสริมทักษะ

๒. อธิบายให้นักเรียนทราบจุดประสงค์ของการใช้แบบฝึกเสริมทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ชุดที่ ๓ เรื่อง การเขียนเรื่องสั้น เพื่อให้นักเรียนได้ประโยชน์สูงสุด จากการทำแบบฝึกเสริมทักษะ

๓. ตระหนักอยู่เสมอว่าในการทำกิจกรรมในแบบฝึกเสริมทักษะให้นักเรียนมีส่วนร่วมมากที่สุด

๔. ให้นักเรียนอ่านและปฏิบัติตามคำแนะนำการใช้แบบฝึกเสริมทักษะสำหรับนักเรียน ในหน้าถัดไปโดยครูเป็นผู้ให้คำปรึกษา

คำแนะนำการใช้แบบฝึกเสริมทักษะสำหรับนักเรียน

ให้นักเรียนปฏิบัติตามขั้นตอนในแบบฝึกเสริมทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ชุดที่ ๓ เรื่อง การเขียนเรื่องสั้น กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ ดังนี้

๑. นักเรียนศึกษาคำชี้แจง คำแนะนำสำหรับนักเรียน มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด และผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง
๒. นักเรียนทำแบบทดสอบก่อนเรียน จำนวน ๑๐ ข้อ เวลา ๑๐ นาที เพื่อวัดพื้นฐานความรู้ ความเข้าใจของนักเรียนในเรื่องที่กำลังจะเรียนว่าอยู่ในเกณฑ์ใด
๓. นักเรียนศึกษาเนื้อหาในใบความรู้ตัวอย่างให้เข้าใจก่อนทำแบบฝึกเสริมทักษะ
๔. นักเรียนทำแบบฝึกเสริมทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ชุดที่ ๓ เรื่อง การเขียนเรื่องสั้น กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖ เสร็จแล้วส่งครูตรวจสอบแล้ว บันทึกคะแนนลงในแบบบันทึกคะแนนท้ายเล่ม
๕. นักเรียนทำแบบทดสอบหลังเรียน จำนวน ๑๐ ข้อ เวลา ๑๐ นาที เพื่อวัดความรู้ความเข้าใจของนักเรียนว่าเพิ่มมากขึ้นกว่าก่อนเรียนหรือไม่ แล้วบันทึกคะแนนลงในแบบบันทึกคะแนนท้ายเล่ม
๖. นักเรียนปฏิบัติตามกิจกรรมในแบบฝึกเสริมทักษะด้วยความตั้งใจ มีความรับผิดชอบ มีความซื่อสัตย์ต่อตนเอง ไม่เปิดดูเฉลยก่อน เมื่อเกิดปัญหาให้สอบถามครูผู้สอนและหากทำคะแนนไม่ผ่านเกณฑ์ให้กลับไปทบทวนเนื้อหาในใบความรู้และตัวอย่าง แล้วทำแบบฝึกเสริมทักษะใหม่จนจบและผ่านเกณฑ์

มาตรฐานการเรียนรู้และตัวชี้วัด

สาระที่ ๒ การเขียน

มาตรฐานการเรียนรู้ ท ๒.๑

ใช้กระบวนการเขียน เขียนสื่อสาร เขียนเรียงความ ย่อความ และเขียนเรื่องราวในรูปแบบต่าง ๆ เขียนรายงานข้อมูลข่าวสารสารสนเทศ และรายงานการศึกษา ค้นคว้าอย่างมีประสิทธิภาพ

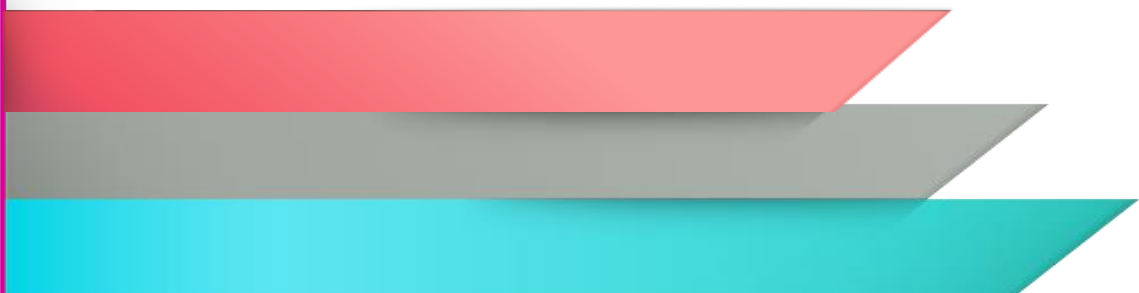
ตัวชี้วัด

ข้อที่ ๑ เขียนสื่อสารในรูปแบบต่างๆได้ตรงตามวัตถุประสงค์โดยใช้ภาษาเรียบเรียงถูกต้อง มีข้อมูลและสาระสำคัญชัดเจน

ผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

๑. นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับพื้นฐานการเขียนเรื่องสั้น
๒. นักเรียนสามารถเปรียบเทียบความแตกต่างของเรื่องสั้นกับงานเขียนประเภทอื่น ๆ ได้
๓. นักเรียนมีมารยาทในการเขียน

แบบทดสอบก่อนเรียน

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
ชุดที่ ๓ เรื่อง การเขียนเรื่องสั้น

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖
จำนวน ๑๐ ข้อ

คำชี้แจง ข้อสอบมีจำนวน ๑๐ ข้อ ชนิดเลือกตอบ จำนวน ๔ ตัวเลือก
นักเรียนอ่านโจทย์แล้วตอบคำถามโดยเลือกคำตอบถูกต้องที่สุดเพียงคำตอบเดียว
โดยทำเครื่องหมายกากบาท (X) ลงในกระดาษคำตอบ

๑. เรื่องสั้นของไทยได้รับอิทธิพลมาจากเรื่องใด
 - ก. วรรณกรรมของชนชาติตะวันตก
 - ข. วรรณกรรมของชนชาติตะวันออก
 - ค. ลัทธิทางการเมืองและความเชื่อทางศาสนา
 - ง. กวีที่ทรงอิทธิพลและมีความสำคัญในอดีต
๒. เรื่องสั้นจัดเป็นงานเขียนประเภทใด
 - ก. สารคดี
 - ข. วรรณคดี
 - ค. บันเทิงคดี
 - ง. งานเขียนเชิงวิชาการ
๓. ข้อใดไม่ใช่ลักษณะของเรื่องสั้น
 - ก. มีฉากในเรื่องน้อย
 - ข. มีแก่นเรื่องมากกว่าหนึ่งประเด็น
 - ค. มีความยาวประมาณ ๓ - ๔ หน้ากระดาษ
 - ง. มีการดำเนินเรื่องที่รวดเร็ว กระชับ รัดกุม

๔. เรื่องสั้นที่จัดเป็นเรื่องสั้นที่แท้จริงของไทยได้แก่เรื่องใด

- ก. สนุกนี้รัก ของ กรมหลวงพิชิตปรีชากร
- ข. คุณย่าเพ็ง ของ เขียวหวาน
- ค. สัญชาติญาณมืด ของ อ.อุดากร
- ง. เขียดขาคำ ของ ลาว คำหอม

๕. เรื่องสั้นไทยมีพัฒนาการมาจากข้อใด

- ก. นวนิยาย
- ข. ร้อยกรอง
- ค. บทความ
- ง. นิทานนิยาย

๖. องค์ประกอบใดของเรื่องสั้นที่หมายถึงข้อคิดสำคัญหรือข้อคิดหลักของเรื่อง

- ก. แก่นเรื่อง
- ข. โครงเรื่อง
- ค. กลวิธีการแต่ง
- ง. บทสนทนา

๗. การสร้างเรื่องราวหรือเหตุการณ์อย่างคร่าว ๆ ให้ต่อเนื่องเป็นเหตุเป็นผลต่อกัน สร้างความขัดแย้ง หรือปมปัญหา เพื่อให้เรื่องดำเนินไปได้ คือองค์ประกอบใดของเรื่องสั้น

- ก. แก่นเรื่อง
- ข. โครงเรื่อง
- ค. ตัวละคร
- ง. กลวิธีการแต่ง

๘. ข้อใดไม่ใช่องค์ประกอบสำคัญของเรื่องสั้น

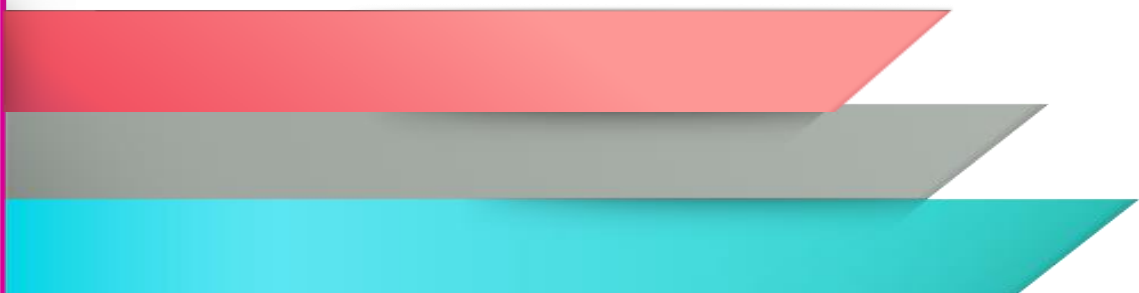
- ก. ตัวละคร
- ข. แก่นเรื่อง
- ค. โครงเรื่อง
- ง. คติข้อคิด

๙. ในการเขียนเรื่องสั้น ผู้เขียนควรคำนึงถึงเรื่องใดมากที่สุด

- ก. ขนาดความยาวของเรื่อง
- ข. ความรอบรู้ในเรื่องที่จะเขียน
- ค. การเลือกตัวละคร
- ง. การตั้งชื่อเรื่อง

๑๐. เรื่องสั้นมีลักษณะที่คล้ายกับนวนิยายตามข้อใด

- ก. จำนวนตัวละคร
- ข. ความซับซ้อนของเรื่อง
- ค. เป็นเรื่องสมมติหรือเรื่องจริง
- ง. ฉากและบรรยากาศที่หลากหลาย

กระดาษคำตอบแบบทดสอบก่อนเรียน

ชุดที่ ๓ เรื่อง การเขียนเรื่องสั้น

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....

ข้อ	ก	ข	ค	ง
๑				
๒				
๓				
๔				
๕				
๖				
๗				
๘				
๙				
๑๐				

คะแนนเต็ม	๑๐
คะแนนที่ได้	

ใบความรู้ที่ ๑

เรื่องสั้น

เรื่องสั้น มีลักษณะคล้ายนิทาน คือ เนื้อเรื่องและตัวละครสมมุติขึ้น แต่การดำเนินเรื่องไม่เหมือนกัน เรื่องสั้นกล่าวถึงนิสัย กิริยาอาการ และคำพูดตัวละครละเอียดชัดเจนกว่านิทานและ เป็นไปตามปกติวิสัยที่อาจเกิดได้จริง ส่วนนิทานอาจกล่าวถึงเรื่องที่พันวิสัยหรืออิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์ก็ได้ เรื่องสั้นมีลักษณะคล้ายนิทานอย่างสิ้นเป็นอันมาก แต่อย่างไรก็ดี เรื่องสั้นมีลักษณะสำคัญ ของตนเองโดยเอกเทศ

องค์ประกอบของเรื่องสั้น เรื่องสั้นมีองค์ประกอบสำคัญ ดังนี้

๑. **เค้าเรื่อง** เน้นจุดประสงค์จุดใดจุดหนึ่งเพียงอย่างเดียว
๒. **ตัวละคร** ควรมีน้อยที่สุด มีเฉพาะตัวที่สำคัญเท่านั้น ตัวประกอบไม่มีเลขก็ได้
๓. **บทเจรจา** รวบรวม ดำเนินไปสู่จุดประสงค์โดยเร็วที่สุด
๔. **ฉาก** มีเฉพาะเท่าที่จำเป็นแก่เหตุการณ์และช่วงเวลาที่เกิดขึ้น
๕. **การดำเนินเรื่อง** มีการผูกปมเพื่อสร้างความคาดคะเนขึ้นในใจของผู้อ่าน

การดำเนินเรื่องเพื่อคลี่คลายปมนั้นเป็นไปทีละน้อยจนถึงจุดสุดยอด ซึ่งเป็นตอนไขปมทั้งหมด และเป็นตอนสำคัญของเรื่อง

ตัวอย่างเรื่องสั้น ได้แก่ เรื่อง เศรษฐศาสตร์ในห้องแถว ของ หยก บูรพา เรื่อง ศิลปินเอก ของ ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช และเรื่อง นิดๆ หน้อยๆ ของ ดอกไม้สด

การพิจารณานวนิยายและเรื่องสั้น มีสิ่งควรพิจารณาดังนี้ คือ

๑. โครงเรื่องและเนื้อเรื่อง ลักษณะของโครงเรื่องที่ดีจะต้องมีความสัมพันธ์ระหว่างเหตุการณ์และระหว่างบุคคลในเรื่องเกี่ยวเนื่องกันตลอดไป จากเรื่องเล็กไปสู่เรื่องใหญ่ โครงเรื่องที่สร้างความสนใจใคร่รู้แก่ผู้อ่านต้องมีปมหรือข้อขัดแย้งเป็นส่วนประกอบที่สำคัญ นอกจากนี้โครงเรื่องต้องมีความสมจริง เรื่องราวที่เกิดขึ้นเป็นไปอย่างสมเหตุสมผลมิใช่เพราะเหตุบังเอิญ

๒. กลวิธีในการดำเนินเรื่อง มีส่วนสำคัญในการช่วยให้เรื่องน่าสนใจชวนติดตาม กลวิธีในการดำเนินเรื่อง อาจดำเนินตามปฏิทิน คือ ดำเนินเรื่องตั้งแต่ตัวละครเกิด เติบโต จนถึงแก่กรรม หรืออาจดำเนินเรื่องย้อนกลับ คือ กล่าวถึงเหตุการณ์ในตอนท้ายเสียก่อน แล้วย้อนกลับไปเล่าตั้งแต่ต้นจนจบ หรือบางครั้งอาจดำเนินเรื่องสลับไปมาก็ได้แล้วแต่ความเหมาะสม

๓. ตัวละคร ผู้อ่านสามารถพิจารณาตัวละครในนวนิยายและเรื่องสั้นได้ คือ พิจารณาลักษณะนิสัยตัวของละคร โดยดูจากพฤติกรรมและบทสนทนาของตัวละครนั้น ๆ

๔. แนวคิดของเรื่อง หมายถึง ทัศนะหรือเจตนาธรรมณ์อย่างใดอย่างหนึ่งของผู้แต่งที่ต้องการสื่อสารมาถึงผู้อ่าน ผู้แต่งอาจบอกผู้อ่านตรง ๆ หรือไม่บอกก็ได้ ผู้อ่านต้องค้นหาเอาเอง โดยตั้งคำถามว่าจุดมุ่งหมายที่สำคัญของเรื่องที่เราอ่านนั้นคืออะไร ผู้แต่งต้องการแสดงทัศนะว่าอย่างไร

๕. ฉาก ฉากหมายถึง สถานที่และเวลาที่เรื่องนั้น ๆ เกิดขึ้น ลักษณะของฉากจะต้องสอดคล้องกับเนื้อเรื่องและช่วยสร้างบรรยากาศ รวมทั้งถูกต้องตามสภาพความเป็นจริง

๖. สำนวนภาษา สำนวนภาษามีส่วนสร้างความนิยมชมชอบให้แก่ผู้อ่าน สำนวนภาษาในนวนิยายและเรื่องสั้นจะต้องเหมาะสมกับตัวละคร และบทบาทของตัวละครแต่ละตัว

กิจกรรมที่ ๑

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนเครื่องหมาย ✓ หน้าข้อความที่ถูกต้อง และเขียนเครื่องหมาย ✗ หน้าข้อความที่ผิด

-๑) เรื่องสั้นมีลักษณะที่คล้ายกับนวนิยาย .
-๒) เรื่องสั้นมีวิวัฒนาการจากการเล่านิทานของคนในอดีต
-๓) เรื่องสั้นคืองานเขียนในรูปของสารคดีที่เสนอความคิดสำคัญเพียงความคิดเดียว
-๔) เรื่องสั้นเป็นงานเขียนที่จำกัดความยาวของเนื้อเรื่อง
-๕) เรื่องสั้นเริ่มเข้ามามีอิทธิพลต่อคนไทยในสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว
-๖) เรื่องสั้นดำเนินเรื่องในช่วงระยะเวลาสั้น มีตัวละครเด่นที่หลากหลาย .
-๗) เรื่องสั้นชนิดที่แสดงลักษณะตัวละคร มุ่งแสดงบุคลิกของตัวละครเป็นหลัก
-๘) ละครที่ออกอากาศทางโทรทัศน์มีลักษณะเช่นเดียวกับเรื่องสั้น
-๙) เรื่องสั้นที่เน้นการพรรณนาฉาก จัดเป็นเรื่องสั้นชนิดแสดงแนวความคิดของเรื่อง
-๑๐) เรื่องสั้นเป็นงานเขียนที่มีเค้าโครงเรื่องจากเรื่องจริงหรือสมมติขึ้นมา
-๑๑) การวางโครงเรื่องเป็นขั้นสุดท้ายในการเขียนเรื่องสั้น
-๑๒) การวางเค้าโครงเรื่องจะประกอบด้วย การเปิดเรื่อง การดำเนินเรื่อง และการปิดเรื่อง
-๑๓) แก่นเรื่องคือสาระหลักหรือข้อคิดที่ได้จากเรื่องสั้นเรื่องนั้นๆ
-๑๔) ตัวละครในการเขียนเรื่องสั้นจะต้องเป็นคนเท่านั้น
-๑๕) การเขียนเรื่องสั้นจำเป็นต้องมีบทสนทนา
-๑๖) การเขียนเรื่องสั้นมักจะมีฉากในเรื่องน้อย
-๑๗) ฉากในเรื่องสั้นต้องเป็นสิ่งที่สามารถจับต้องได้คือต้องเป็นรูปธรรมมากกว่านามธรรม
-๑๘) องค์ประกอบสำคัญที่สุดในการเขียนเรื่องสั้นคือแก่นเรื่อง
-๑๙) เรื่องสั้นมีปัญหาคติที่ซับซ้อนกว่านวนิยาย
-๒๐) ประสบการณ์ชีวิตเป็นสิ่งสำคัญประการหนึ่งในการลงมือเขียนเรื่องสั้น

ใบความรู้ที่ ๒

วิวัฒนาการของเรื่องสั้น

กำเนิดของเรื่องสั้น และนวนิยายสมัยใหม่ในประเทศไทยเกิดพร้อมๆ กับการรับอิทธิพลด้านวัฒนธรรมอื่น ๆ จากชาติตะวันตก ในปี พ.ศ. 2378 คณะมิชชันนารีอเมริกันได้นำเทคนิควิทยาการการพิมพ์เข้ามาในประเทศไทย หนังสือพิมพ์ฉบับแรกของไทยเกิดเมื่อ ปี พ.ศ. 2400 ชื่อ "ราชกิจจานุเบกษา" และทำให้เกิด หนังสือพิมพ์ตามมาอีกหลายฉบับ

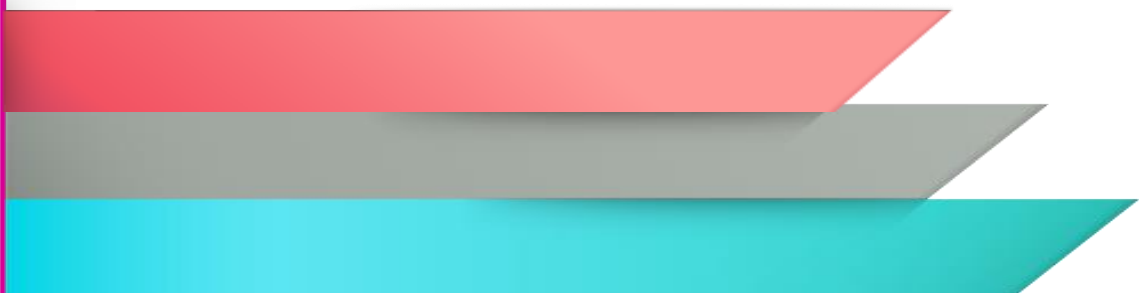
สำหรับการแต่งนวนิยายเป็นเรื่องแรกนั้น ผู้รู้หลายท่านมักจะกล่าวหาว่าเรื่อง "สนุกินี" ซึ่งแต่งโดยกรมหลวง พิชิตปรีชาการ ซึ่งตีพิมพ์หนังสือชริฎาณวิเสศ (แผ่น 28 วันที่ 6 เดือน 8 ปีจอ อัฐศก 1248) เป็นเรื่องแต่ง ที่มีแนวโน้มจะเป็นนวนิยายเรื่องแรกของไทยที่แต่งเลียนแบบนวนิยายตะวันตก อย่างไรก็ตามเรื่องนี้ก็แต่ง ได้เพียงตอนเดียวก็ถูกระงับ เนื่องจากถูกกล่าวหาว่ามีเนื้อหากระทบกระเทียบต่อศาสนาในสมัยนั้น นวนิยายเต็มเรื่อง เรื่องแรกของไทยเป็นนวนิยายแปลเรื่อง "ความพยาบาท" ที่ แม่วัน แปลมาจากหนังสือชื่อ vandetta ของ marie corelli ซึ่งตีพิมพ์เป็นตอน ๆ ในหนังสือลัทธิวิทยา ในช่วงปี พ.ศ. 2445 และหลังจากนั้น ก็สร้างแรงจูงใจให้ "ครูเหลี่ยม" เขียนนวนิยายไทยที่เป็นเนื้อเรื่องแบบไทยแท้ล้อเลียนเรื่องแปลของแม่วัน โดยใช้ชื่อว่า "ความไม่พยาบาท" ในปี พ.ศ. 2458

งานเขียนเรื่องสั้นและนวนิยายมีวิวัฒนาการเรื่อยมา จนกระทั่งช่วง พ.ศ. 2471-2472 ซึ่งถือเป็นช่วงเวลา ที่สำคัญอีกช่วงหนึ่งของประวัติศาสตร์คติไทย เนื่องจากเป็นช่วงเวลาที่เกิดนักเขียนซึ่งทำให้เกิดเป็นแรงบันดาลใจ ให้มีการเขียนเรื่องสั้นและนวนิยายในยุคต่อมา คือ ในปี พ.ศ. 2471 กุหลาบ สายประดิษฐ์ หรือ ศรีบูรพา แต่ง "ลูกผู้ชาย" ซึ่งได้รับความนิยมมาก พ.ศ. 2472 ดอกไม้สด แต่ง "ศัตรูของเจ้าหล่อน" และ หม่อมเจ้าอากาศ ดำเกียรณีพัฒน์ แต่ง "ละครแห่งชีวิต"

นักเขียนทั้งสามท่านเขียนเรื่องราวออกมาจากโดยใช้พล็อต หรือแนวเรื่องแตกต่างจากนวนิยายต่างประเทศ ในสมัยนั้น ทำให้นักเขียนทั้งสามท่านได้รับการยอมรับว่าเป็นผู้ริเริ่มให้เกิดการเขียนซึ่งวางโครงเรื่องเป็นแบบ ไทย และเป็นต้นแบบการเขียนนวนิยายมาจนถึงปัจจุบัน

ถึงแม้เรื่องสั้น และนวนิยายถูกนับว่าเป็นบันเทิงคดี คือเรื่องที่แต่งขึ้นมาจากจินตนาการของผู้เขียนเป็นส่วนใหญ่ แต่นวนิยายก็มีประโยชน์และมีคุณค่าในตัวของมันเอง เรื่องสั้นและนวนิยายสามารถบอกเรื่องราว และความคิด ของคนในสมัยต่าง ๆ ได้ เช่น เรื่องสี่แผ่นดินของ มรว. คึกฤทธิ์ ปราโมช ที่สะท้อนเรื่องราวของชีวิตไทยในอดีต เรื่องราวของสงครามโลกครั้งที่สองใน คู่กรรม เป็นต้น

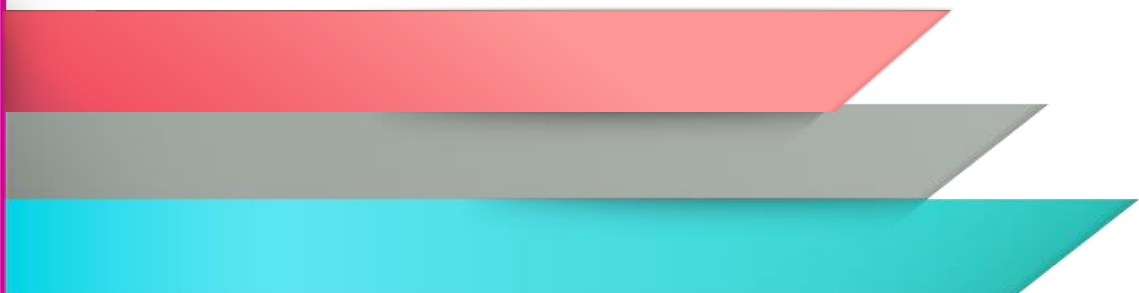
เรื่องสั้นและนวนิยายไทยมีการปรับปรุง เปลี่ยนแปลงเนื้อหาไปตามกาลเวลา ปัจจุบันการศึกษาของประชาชนใน ประเทศไทยโดยเฉลี่ยสูงขึ้น ทำให้ความต้องการบริโภคอาหารสมอง และเรื่องราวบันเทิงคดีต่าง ๆ มากขึ้นตามไปด้วย วิวัฒนาการของนวนิยายไทย จึงน่าจะมีพัฒนาการต่อไปอีกนาน และนอกจากให้ความบันเทิงแล้ว นวนิยายยังสามารถ บอกเล่าเรื่องราวชีวิต และประวัติศาสตร์ชาติไทยให้คนรุ่นต่อไปได้นำมาศึกษาอีกทางหนึ่ง

กิจกรรมที่ ๒

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนแผนผังความคิด (Mind Mapping) สรุปวิวัฒนาการของเรื่องสั้น

ใบความรู้ที่ ๓

แนวทางการพิจารณาเรื่องสั้น

นักเขียนเรื่องสั้นทั้งภายในประเทศและต่างประเทศได้ให้ความหมายของคำว่า **เรื่องสั้น** ไข่มุกมากมาย พอสรุปได้ว่า เรื่องสั้นคือ เรื่องที่แต่งขึ้นโดยมีศิลปะในการแต่งให้ได้ใจความมากที่สุด ใช้เวลาน้อย มีความยาวพอประมาณและมีความคิดหลักเพียงอย่างเดียวแต่ให้อรรถรสแก่ผู้อ่านอย่างมาก

ลักษณะของเรื่องสั้น

๑. มีโครงเรื่อง คือมีกลวิธีในการแสดงพฤติกรรมของตัวละครซึ่งอาจเป็น คน สัตว์ สิ่งของ โดยทั่วไป มักใช้โครงเรื่องของความขัดแย้งเพื่อเร้าใจให้ผู้อ่านติดตาม
๒. มีจุดมุ่งหมายของเรื่องเพียงอย่างเดียว โดยมีแกนเรื่อง (Theme) เพียงหนึ่งเดียว ซึ่งอาจเป็นความคิดหรือทัศนคติแห่งหนึ่งเท่านั้น เช่น การผจญภัย การดิ้นรนต่อสู้ความไม่แน่นอนของชีวิตมนุษย์
๓. มีตัวละครน้อย โดยปกติไม่เกิน ๕ ตัว
๔. ใช้เวลาน้อย โดยทั่วไปเรื่องสั้นสามารถอ่านจบภายใน ๑๕ นาที ถึง ๕๐ นาที
๕. มีขนาดสั้น การบรรยายตามท้องเรื่องนั้นไม่ยืดเยื้อ การนำเสนอด้วยคำประมาณ ๔๐๐๐ ถึง ๕๐๐๐ คำ (๔ ตัวอักษรคิดเป็น ๑ คำ) เป็นการเสนอที่พอเหมาะ อย่างไรก็ตาม การกำหนดค่านี้นั้นไม่มีการจำกัดลงไปแน่นอน ดังนั้นจึงมีเรื่องสั้น - สั้น (Short-Short Story) และเรื่องสั้นที่มีขนาดยาวกว่าธรรมดาเรียกว่า เรื่องสั้นขนาดยาว (Long Short Story)
๖. มีความกระชับรัดกุมทุกด้าน ใช้ค่าน้อย แต่ให้ได้ความมากที่สุด เพียบพร้อมด้วยอรรถรสอันเข้มข้น

องค์ประกอบของเรื่องสั้น

๑. การวางโครงเรื่อง (Plot) ต้องมีปมเรื่องหรือปัญหาเมื่อเปิดเรื่อง ซึ่งจะแสดงความดีเด่นของเรื่องสั้นนั้นการสร้างปมเรื่องมีหลายชนิด เช่น

- ๑.๑ ความขัดแย้งกับตัวเอง
- ๑.๒ ความขัดแย้งกับคนอื่น
- ๑.๓ ความขัดแย้งกับสังคม
- ๑.๔ ความขัดแย้งกับธรรมชาติ

๒. ตัวละคร (Character) ในเรื่องสั้นจะต้องมีตัวละครตัวเอกเพียงตัวเดียว และแสดงบทบาทสำคัญที่สุด ส่วนตัวอื่น ๆ เป็นตัวประกอบ หรืออาจจะมีตัวละครเพียงตัวเดียวทั้งเรื่องก็ได้ ซึ่งตัวละครอาจเป็น คน สัตว์ สิ่งของ ต้นไม้ สิ่งไม่มีชีวิตก็ได้แต่ต้องมีพฤติกรรมเพื่อให้เรื่องดำเนินตั้งแต่ต้นจนจบเรื่อง ตัวละครควรมีลักษณะเด่น ๆ ดังนี้

- ๒.๑ มีลักษณะสมจริง
- ๒.๒ ลักษณะนิสัย และพฤติกรรมสอดคล้องกัน
- ๒.๓ ลักษณะเด่นและแปลก

๓. ฉาก (Setting) เป็นเรื่องสำคัญที่จะทำให้ผู้อ่านเข้าใจเรื่องได้ดีขึ้น ทั้งเหตุการณ์ ระยะเวลา สถานที่ต้องเหมาะสมกลมกลืนกัน การบรรยายฉากนั้นต้องคำนึงถึง รูป รส กลิ่น เสียง และสัมผัสด้วย

๔. บทสนทนา (Dialogue) คือคำพูดของตัวละครที่ได้ตอบกันทำให้เรื่องสั้นน่าอ่าน น่าสนใจขึ้นกว่าการบรรยายตลอดเรื่องซ้ำ ๆ ซาก ๆ บทสนทนาที่ดีควรมีลักษณะดังนี้

- ๔.๑ มีลักษณะสมจริง เหมือนคนธรรมดาเขาพูดกัน โดยปกติคนเราพูดจากันใช้คำในวรรคหนึ่งประมาณ ๑๓ คำ อย่างสูงไม่เกิน ๑๕ คำ
- ๔.๒ ช่วยให้เนื้อเรื่องดำเนินไปด้วยดี
- ๔.๓ ช่วยบอกลักษณะนิสัยของตัวละคร
- ๔.๔ เหมาะสมกับฐานะของตัวละคร
- ๔.๕ ช่วยย่อเรื่องที่ไม่จำเป็นให้เหลือน้อยลง

๕. กลวิธี (Technique) เป็นเทคนิควิธีการที่ใช้ดำเนินเรื่องราวมีส่วนสำคัญ ๆ ดังนี้

๕.๑ การเปิดเรื่อง (The Opening) เนื่องจากการเขียนเรื่องสั้นเป็นทั้งศาสตร์และศิลปะ ดังนั้นนักเขียนจึงต้องพิถีพิถันในการขึ้นต้นเรื่อง หรือการเปิดเรื่องอย่างยิ่ง ด้วยการกล่าวนำสั้น ๆ พร้อมเสนอปัญหาหรือประเด็นทันทีเพื่อผู้อ่านจะได้รู้เรื่อง สถานที่ และเหตุการณ์ จุดสำคัญของการเปิดเรื่อง ควรคำนึงดังนี้

๕.๑.๑ เปิดเรื่องให้ใกล้ตอนจบเท่าที่จะทำได้

๕.๑.๒ เริ่มที่จุดเวลาใกล้แก่นเรื่อง

๕.๑.๓ ผูกใจ เร้าใจให้ผู้อ่านติดตามตลอดจนจบ

๕.๑.๔ มีฉากที่แปลกใหม่ไม่ซ้ำแบบใคร

๕.๒ การปิดเรื่อง (Conclusion) การปิดเรื่องที่ดี ควรทำให้ผู้อ่านประทับใจ มีอะไรค้างอยู่ในความคิด หรือจินตนาการทำให้อยากอ่านซ้ำไม่รู้สึกรำคาญ การปิดเรื่องอาจปิดด้วยประเด็นต่าง ๆ ดังนี้

๕.๒.๑ ปิดเรื่องแบบมีความสุข สามารถเอาชนะอุปสรรค

และประสบผลสำเร็จตามความต้องการ

๕.๒.๒ ปิดเรื่องแบบเศร้า ซึ่งประสบความล้มเหลว ผิดหวัง ล้มละลาย สูญหาย หรือพลัดพรากจากกัน

๕.๒.๓ ปิดเรื่อง ในลักษณะความสมจริง โดยยึดเหตุและผลตามสามัญสำนึก และลำดับขั้นของเหตุการณ์ตามสภาพความจริง ลักษณะนี้ไม่จำเป็นต้องปิดเรื่องสามารถจบเรื่องได้ทันที

๖. รูปแบบการเขียนเรื่อง (Form) การเขียนเรื่องมีรูปแบบที่นิยมกันดังนี้

๖.๑ รูปแบบที่นักเขียนวางตนเป็นผู้รอบรู้ทุกสิ่งทุกอย่าง รู้จักตัวละครและหยั่งรู้ภายในจิตใจตัวละครอย่างแจ่มแจ้ง

๖.๒ รูปแบบที่นักเขียนวางตนเป็นผู้สังเกตการณ์ นำเรื่องที่พบเห็นมาเล่าให้ผู้อ่านทราบ ตัวละครจะเปิดเผยตนเอง โดยการพูดและกระทำซึ่งผู้อ่านจะได้พบด้วยตนเอง

๖.๓ รูปแบบที่ตัวละครตัวใดตัวหนึ่งมีบทบาทเป็นหลัก ผู้อ่านจะได้พบเรื่องราวที่บรรยายออกมาจากปากของตัวละครนี้ โดยใช้บุรุษสรรพนามที่ ๑ ตลอดเรื่อง

๗. สารัตถะ (Theme) เป็นสารที่ผู้เขียนต้องการส่งให้ผู้อ่านได้ทราบ ซึ่งอาจจะบอกโดยตรง หรือด้วยการสนทนาของตัวละคร ส่วนมากนักเขียนมักให้ผู้อ่านได้ค้นหาสารที่แฝงมากับเรื่อง จะทำให้อ่านได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลิน สารอาจเป็นแนวคิดคติพจน์ ปรัชญาหรือข้อเตือนใจต่าง ๆ การอ่านให้ได้สารที่ถูกต้อง ผู้อ่านควรตั้งคำถามตลอดเวลา เช่น เรื่องนี้มีจุดมุ่งหมายสำคัญอะไร มีเจตคติของชีวิตแง่ใด เป็นต้น

เรื่องสั้นที่นิยมเขียนมีอยู่ ๔ ชนิด คือ

๑. **ชนิดผูกเรื่อง (Plot Story)** มีการผูกเป็นปมปัญหา สร้างความฉงน และซับซ้อน อาจจบลงด้วยความคาดไม่ถึง หรือนึกไม่ถึง

๒. **ชนิดเน้นการแสดงของตัวละคร (Character Story)** มีการเสนอลักษณะเด่นของตัวละครเป็นหลัก เช่น ความรัก ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่หรือความพิการทางร่างกาย

๓. **ชนิดที่ถือฉากเป็นสำคัญ (Atmosphere Story)** มีการสร้างบรรยากาศและฉากของเรื่องให้เห็นเป็นจริงเป็นจัง พฤติกรรมของตัวละครจะเกี่ยวพันอยู่กับฉาก ชนิดนี้ต้องใช้ศิลปะการเขียนสูง จึงจะสามารถชักจูงโน้มน้าวจิตใจของผู้อ่านให้เกิดความรู้สึกที่ต้องการได้

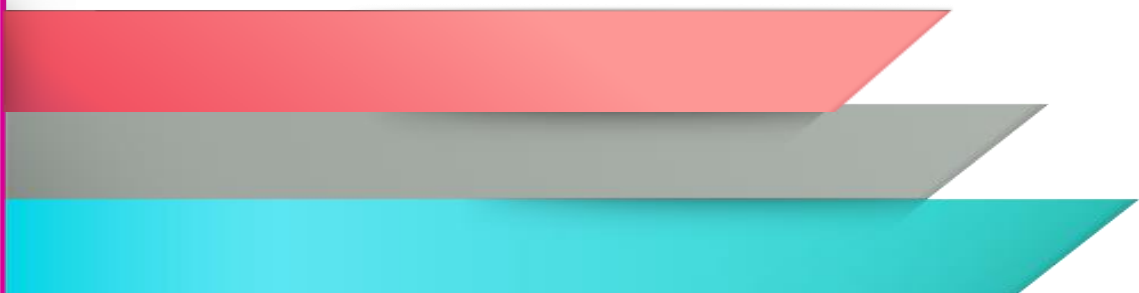
๔. **ชนิดที่แสดงแนวความคิดเห็น (Theme Story)** มีการเน้นให้เห็นถึงความจริงของชีวิตที่สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ในการเขียนเรื่องสั้นนั้น นักเขียนมักยึดถือขั้นตอนที่เรียกว่า POWER คือ

P = Planning	คือ	การวางแผนเค้าโครงเรื่อง
O = Organizing	คือ	จัดแนวความคิด รูปเรื่อง
W = Write	คือ	เขียน
E = Evaluate	คือ	ประเมินผล อ่านทบทวนแก้ไข ตัดทอนหรือเพิ่มเติม
R = Rewrite	คือ	เขียนใหม่เพื่อให้สมบูรณ์

กิจกรรมที่ ๓

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนแผนผังความคิด (Mind Mapping) สรุปองค์ประกอบของเรื่องสั้น

ใบความรู้ที่ ๔

การเขียนเรื่องสั้นเบื้องต้น

การแต่งเรื่อง

ชนิดผูกเรื่อง เป็นการแต่งโดยใช้โครงเรื่องเป็นตัวเดินเรื่อง ใช้ความซับซ้อน น่าสงสัย ของเหตุการณ์ ต่าง ๆ ให้คนอ่านสนใจติดตามว่าจะเกิดเหตุการณ์อะไรขึ้นต่อไป และมักจะจบลง ในลักษณะที่คนอ่านคาดไม่ถึง(แนวคิดสำหรับการแต่งเรื่องมักจะมาจาก เหตุการณ์ สถานการณ์ ภารกิจประวัติ เรื่องเล่าพื้นเมือง หรือแม้กระทั่งข่าวคราวต่าง ๆ นักเขียนจะเอาสิ่งที่รู้เหล่านี้ มาผูกเป็นเรื่อง สร้างเหตุการณ์ขึ้นมา เพื่อให้เกิดอีกเหตุการณ์หนึ่ง เพื่อจะนำไปสู่อีกเหตุการณ์หนึ่ง เสมอ จนกว่าเรื่องราวจะยุติ)

ชนิดพงไปที่ตัวละคร เป็นการนำเสนอเรื่องราวของตัวละครในเรื่อง โดยมากมักจะ เกี่ยวข้องกับความตึงเครียด ความขัดแย้ง อุปสรรค และการตัดสินใจในเรื่องใดเรื่องหนึ่งหรือ ต่อเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่งของตัวละคร คนอ่านจะสนใจในตัวละคร อยากรู้ว่าเขาจะทำอะไร และเขาจะได้รับผลจากการกระทำนั้นอย่างไรในตอนจบ

เน้นฉากสถานที่ เป็นเรื่องที่เน้นถึงบรรยากาศของสถานที่ และเวลา ที่ต่างออกไปจากปกติ ที่ตัวละครเคยอยู่หรือพบเห็น เป็นที่แปลกใหม่สำหรับตัวละคร และสถานที่นั้นได้สร้างความรู้สึก นึกคิดและมีผลกระทบต่อตัวละคร โดยมากมักจะเห็นในเรื่องระทึกขวัญ

แสดงแนวคิดนักเขียนแต่งเรื่องขึ้นมาเพื่อนำเสนอแนวคิดของตัวเองในรูปแบบของเรื่องสั้น แทนการวิจารณ์แนะนำตรง ๆ เรื่องจะน่าสนใจ ถ้าเป็นหัวข้อที่กำลังอยู่ในการวิพากษ์วิจารณ์ ในสังคมหรือเป็นเรื่องที่สร้างความขัดแย้งอยู่ในสังคมขณะนั้น เช่น ประเด็นการทำแท้งเสรี ตั้งบ่อนเสรี นักศึกษาชายตัว ศีลธรรมกำลังเสื่อม ฯลฯ

ก่อนจะเขียนเรื่องสั้น

ผู้เขียนควรมีข้อมูลเป็นแนวความคิดอยู่พอสมควร จากนั้นก็ขีดเกล่าให้อยู่ใน ๘ องค์ประกอบดังนี้

๑. Theme หมายถึง สิ่งที่ผู้เขียนต้องการจะบอกบางสิ่งบางอย่างแก่ผู้อ่าน อาจให้แง่คิด หรือ แสดงความเห็นของคนเขียน ผู้เขียนไม่จำเป็นต้องเทศน์ หรือสอน อธิบายให้กับคนอ่านว่าเรื่องนี้ มีคุณธรรมเพียงใด คนอ่านจะเรียนรู้จากเรื่องที่ผู้เขียนเขียนเอง

๒. Plot เพื่อให้คนอ่านคงความสนใจ ผู้เขียนต้องมีโครงเรื่องเรื่อง ความขัดแย้งหรือการต่อสู้ ตัณรนของตัวละครเอกที่เขาต้องเอาชนะ ไม่ว่าจะการต่อสู้จะเป็นระหว่างคนกับคน หรือเป็นการ ต่อสู้ของจิตใจตัวเอง ตัวละครเอกจะต้องชนะหรือสูญเสียด้วยตัวของเขาเอง ไม่ใช่จากความ ช่วยเหลือของคนอื่น ความขัดแย้งจะเป็นสิ่งนำเรื่องให้เดินต่อถึงจุดสำคัญ จนจบเรื่อง (เคล็ดลับ ในการจัดเรียงเหตุการณ์ก็คือ เริ่มจากสิ่งใดสิ่งหนึ่งมีผลกระทบต่อตัวละครเอกที่ใช้ชีวิตอยู่ตามปกติ แล้วสถานการณ์ก็เลวร้าย จากนั้นตัวละครก็เอาชนะได้ในที่สุด)

๓. โครงสร้างของเรื่อง คำแนะนำที่ดีที่สุดคือ นำตัวเองเข้าไปอยู่ในเรื่อง ว่าใครคือใคร เป็นเรื่องของใคร ซึ่งตอนนี้ผู้เขียนก็ต้องทราบแล้วว่าจะใช้มุมมองแบบบุคคลที่ ๑ หรือบุคคลที่ ๓ (แบบบุคคลที่ ๑ เล่าแบบคนเล่าอยู่ในเหตุการณ์หรือเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นกับเขาเองใช้คำแทนตัวว่า ฉัน ผม ข้าพเจ้า แบบบุคคลที่สาม ถ้าเลือกแบบนี้ ควรจะใช้มุมมองของตัวละครสำคัญเป็นคนเล่า

๔. สร้างตัวละคร ที่เหมาะสม และน่าสนใจ ทำให้คนอ่านอยากรู้เรื่องของเขา

๕. เลือกว่าจะให้เรื่องเกิดขึ้นที่ไหน และเมื่อใด

๖. ใช้บทพูดให้เร้าใจ กินใจ แสดงตัวตนของตัวละครได้อย่างเหมาะสม

๗. การเล่าเรื่องและการบรรยาย ให้บอกแต่สิ่งที่จำเป็นใช้เป็นประโยชน์ในเรื่อง ไม่เยิ่นเย้อ เพราะเรื่องสั้นจะจำกัดความยาวของเรื่อง (วิธีที่จะทราบว่ามีข้อความนั้นจำเป็นหรือไม่ ให้ลองตัดทิ้งคำหรือประโยคนั้นๆ ออกไป แล้วดูว่ายังทำให้ผู้อ่านอ่านเข้าใจหรือไม่ ถ้ายังเข้าใจและ สามารถจินตนาการได้ก็ควรตัดทิ้ง)

๘. เรื่องสั้น ควรจะมุ่งไปที่ จุดขัดแย้ง เพียงอย่างเดียว ที่ตัวละครสำคัญจะต้องเอาชนะให้ได้

การเริ่มต้นสร้างเรื่องอย่างง่าย ๆ

๑. สร้างตัวละคร
๒. ใส่ความต้องการบางอย่างให้แก่ตัวละคร (พอใจหรือไม่พอใจในสถานภาพของตัวเอง)
๓. เติมอุปสรรค หรือปัญหา ที่ขัดขวางไม่ให้ตัวละครไปถึงความต้องการนั้น
๔. บีบคั้นตัวละครด้วยความยากลำบากหรือความผิดพลาดที่มากขึ้น
๕. พาตัวละครออกมาจากสถานการณ์นั้น ๆ ด้วยความสามารถของเขาเอง
๖. จบเรื่อง

ตัวอย่าง

๑. สร้างตัวละคร ก ให้น่าสนใจด้วยบุคลิกลักษณะ การกระทำ นิสัย หรืออื่น ๆ
๒. ทำให้สถานภาพเขาเปลี่ยนไป ไม่ว่าจะจากอะไรก็ได้ ฝนตก รถติด หย่าร้าง ความสูญเสีย ตกงาน (โดยมากมักจะเป็นเรื่องร้าย ๆ)
๓. ต้องมีเวลาจำกัดในการที่จะแก้ไขเรื่องเลวร้ายที่เกิดขึ้นเพื่อบีบให้เรื่องเข้มข้น เช่น ภรรยาจะคลอดลูกแต่รถติด ,ต้องปลดขบวนระเบิดให้ได้ภายใน ๒๐ นาที ต้องบอกเรื่องสำคัญต่อตำรวจภายในคืนนี้ ฯลฯ
๔. สถานการณ์นั้นต้องมีผลกระทบต่ออารมณ์ความรู้สึกของตัวละคร ก อย่างใหญ่หลวงที่จะทำให้เขาเป็นตาย หรือระเบิดอารมณ์ออกมาได้พอกัน
๕. สร้างตัวละคร ข พร้อมทั้งบุคลิกลักษณะ นิสัย หรืออื่น ๆ
๖. จุดชนวนความสับสน หรือความสงสัยให้กับผู้อ่าน ในขณะที่ตัวละครพอจะเข้าใจเหตุการณ์บางอย่างในเรื่องแล้วแต่ผู้อ่านยังไม่รู้โดยตรง
๗. สร้างความต้องการที่แตกต่างกันระหว่างตัวละคร เช่น ก ต้องการไปต่อ แต่ ข ให้อยู่ดรอ
๘. ปฏิสัมพันธ์ระหว่าง ก และ ข ที่แสดงออกมา ไม่ใช่ใครคนเดียว
๙. ก พยายามหาทางแก้ไขในปัญหา
๑๐. สถานการณ์บิดเบือน ไม่เป็นอย่างที่คาดหมาย
๑๑. เรื่องราวเริ่มเลวร้ายลง และเวลาก็กระชั้นมากขึ้นทุกที
๑๒. จุดวิกฤต ต้องเลือกตัดสินใจอย่างใดอย่างหนึ่ง
๑๓. สรุปผลสุดท้าย

คำแนะนำ

๑. เกาะติดกับขนาดที่จำกัดของแบบในการเขียนเรื่องสั้น โดยทั่วไปจะมีความจำกัดของกรอบและตัวละคร บทพูดมีพลังสูงใจ ฉากสถานที่ต้องการ แต่ไม่จำเป็นต้องอธิบายรายละเอียดมากเกินไป หลีกเลี่ยงโครงเรื่องย่อย

๒. การเปิดเรื่องไม่แน่นอนตายตัวว่าเป็นการบรรยาย และการสังเกตประจำ ยกเว้นการบรรยายนั้นจะแสดงถึงสิ่งที่ถูกรบกวนในขณะนี้ ก่อนที่การกระทำจะเข้มข้นขึ้น แต่ไม่ต้องให้รายละเอียดมากนัก

๓. เริ่มเรื่องสั้นด้วยกระตุ้นเหตุการณ์เพื่อชักจูงไปสู่ความเข้มข้น เหตุการณ์ที่ระเบิดขึ้นมักจะเกี่ยวพันกับการถูกขู่เข็ญ ทำให้สถานภาพของตัวละครเอกเปลี่ยนแปลง

๔. ตัวละครเอกที่ต่อสู้โดยลำพัง มีผลกระทบต่อผู้อ่าน

๕. เรื่องสั้นจำเป็นต้องเสนอบางสิ่งบางอย่างที่สร้างความรู้สึกให้กับผู้อ่านให้ร่วมความรู้สึกร่วมเห็นอกเห็นใจไปกับตัวละคร

๖. เรื่องสั้นควรจะถูกเล่าจากมุมมองของคนๆ คนเดียว นอกจากผู้เขียนจะมีประสบการณ์ในการเขียนมากกว่านี้

๗. หลีกเลี่ยงความเกินพอดี ทุกรายละเอียดจะต้องเป็นประเด็นสู่โครงเรื่อง

๘. เหมือนเรื่องแต่งประเภทอื่นที่ต้องให้ตัวละครดิ้นรนที่หรือลอยคอท่ามกลางความเลวร้ายหรือมีทางเลือกที่ย่ำแย่พอกัน

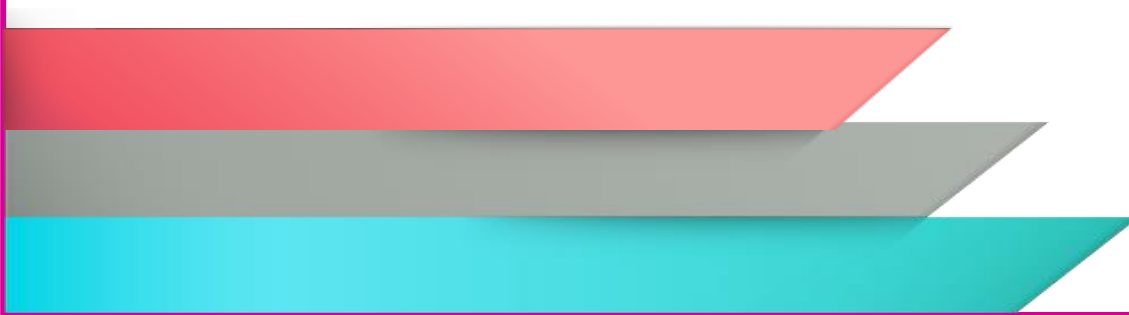
๙. ให้ตัวละคร มีข้อบกพร่อง อ่อนแอ และมุ่งไปยังข้อสรุปที่คาดไม่ถึง

๑๐. ขัดเกลาแนวคิดของผู้เขียนเกี่ยวกับชุดของเหตุการณ์ที่ตัวละครแสดงหรือพูดออกมา และเหตุการณ์นั้นต้องเผยให้ผู้อ่านรู้ในเวลาตามความเป็นจริง

๑๑. สร้างตอนจบให้กระชับ

๑๒. โดยทั่วไปเรื่องสั้นมักจะเกี่ยวกับความขัดแย้ง การตัดสินใจ หรือการค้นพบ ต้องมีสิ่งสำคัญเป็นประเด็นหลักสำหรับตัวละครเอก โครงเรื่องขัดแย้งต้องถูกวางเพื่อให้ตัวละครอื่นเป็นตัวขัดขวางและเผชิญหน้าในตอนสำคัญที่สุดของเรื่อง ถ้าเรื่องสั้นมีตัวละครเอกกำลังตัดสินใจ การตัดสินใจนี้ต้องทิ้งช่วงจากผลที่จะตามมาภายหลัง ถ้าเรื่องจบลงด้วยตัวละครค้นพบความจริงบางอย่าง ความจริงนี้ควรจะเป็นสิ่งที่ทำให้ชีวิตของตัวละครเปลี่ยนไป

เคล็ดลับเมื่อจะเขียนเรื่องสั้น

๑. ให้มีตัวละครในเรื่องน้อยที่สุด ร่างรายการถึงตัวละคร และสิ่งที่ผู้เขียนอยากจะทำให้เกิดในเรื่องสั้น ๆ
 ๒. ในแผนการเขียนของผู้เขียน ต้องเตรียมย่อหน้าที่จะเสนอจากสถานที่และการแนะนำตัวละครให้ผู้อ่านรู้จัก การเปิดเรื่องของผู้เขียนต้องมีผลกระทบต่อใจผู้อ่าน
 ๓. หัวใจสำคัญต้องรู้ว่าเรื่องของผู้เขียนเกิดที่ไหน เกี่ยวกับอะไร และมุ่งไปสู่ประเด็นนั้น ไม่ควรออกนอกเรื่องในสิ่งไม่จำเป็น
 ๔. บทสรุปเรื่องในสองสามย่อหน้าสุดท้ายต้องขมวดทุกอย่างเข้าด้วยกัน และต้องตอบข้อสงสัยที่ผู้เขียนเปิดประเด็นเอาไว้ เขียนให้ตรงประเด็นและเรียบง่ายที่สุด
 ๕. ผู้เขียนอาจจะหึกมึนในตอนจบ เพื่อสร้างสิ่งที่คาดไม่ถึงให้กับคนอ่าน
-

กิจกรรมที่ ๔

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านเรื่องสั้นเรื่อง “หน้ากาก” ที่กำหนดให้แล้วเขียนสรุปเกี่ยวกับ เรื่องดังกล่าว

เรื่องสั้น หน้ากาก ถนนรัก เดือนเต็มดวง

ขจรฤทธิ์รีบขับรถยนต์จากตัวเมืองมุ่งสู่อำเภอเชียงดาว เพื่อเข้าประชุมใหญ่ประจำปี อากาศตอนเช้าเย็นสบาย เขาจึงเปิดกระจกด้านคนขับลงเกือบทั้งบาน ถนนโล่งปลอดโปร่ง นานๆ จะมีรถวิ่งไปมาสักคัน เขาทำงานต่างอำเภอมาหลายปีจึงชินเส้นทาง ถนนเริ่มขึ้นดอยแม้จะคดเคี้ยว แต่ความชำนาญเส้นทางช่วยเขาทำความเร็วได้ดีพอสมควร บางตอนเป็นถนนตัดผ่านตีนดอย ด้านฝั่งตะวันออกถนนเป็นเหวลึกพอประมาณ เห็นน้ำปิงไหลซ่าๆ เบื้องล่าง ที่แห่งนี้ถูกกำหนดเป็นเขตอนุรักษ์ต้นน้ำปิง

พอรถวิ่งเข้าเขตอำเภอ ขจรฤทธิ์รู้สึกอากาศเย็นกว่าเดิม ข้าเสียงมองเห็นดอยสูงด้านฝั่งตะวันตก ต้นไม้ยืนต้นมากมายเหยียดตัวสูง เป็นเขตต่อระหว่างอากาศร้อนกับอากาศเย็น พอพ้นดอย ถนนลดความคดเคี้ยวเป็นทางตรงมากขึ้น รถกำลังวิ่งเข้าหมู่บ้านแก่งปันเต้า พลันข้างหลังปรากฏกระบะวิ่งเร็ว เสียงรถวิ่งผ่านด้านข้างดังจนขจรฤทธิ์ตระหนก เป็นกระบะสีเทาใหม่วิ่งปาดซ้ายปาดขวา จากเลนซ้ายไปเลนขวา กลับมาซ้ายอีกทีเกือบตกขอบถนน ขจรฤทธิ์ก็สิ้นน้ำลายที่เริ่มเหนียว ที่โค้งหน้าเห็นรถหกล้อห้อยสู่ทางตรง รถกระบะเทาเอียงเข้าไปหาเหมือนแม่เหล็กดูดต่อหน้าต่อตา ทำให้เขาต้องก้มหันหายใจ ไม่อยากมองก็ต้องมอง รถสองคันวิ่งเฉียดกันนำหวาดเสียว หูได้ยินเสียงอะไรกระทบกัน เสียงเสียดสีบาดหูบาดใจ ประสาทแทบขาดผิง เสียงรถเบรกเอี้ยดยางครูดถนน รถกระบะวิ่งไปแลลวูบเข้าข้างทางซ้าย แล้วเอียงไปขวาเบียดเข้าข้างทาง วิ่งเฉียวชนต้นไม้ขนาดเล็ก มันยังดันทุรังใช้ยางบาดดินครืนๆ ข้างทางต่อ เสียงโครมดังขึ้นเมื่อล้อรถวิ่งตรองข้างทาง ไกลพลิกคว่ำ ๑ รอบ แล้วกลับมาจอดนิ่ง

ขจรฤทธิ์หายใจลึกยาว กัดฟันขมความเครียดเกร็ง ชะลอรถเข้าจอดข้างทาง รีบวิ่งไปจุดรถ
ประสบอุบัติเหตุ เห็นผู้ชายหน้าชบพวงมาลัยแน่นิ่ง เขากวาดตารวดเร็วดูในรถ มีเพียงชายคนขับ
เท่านั้น

“คุณๆ เป็นไงบ้าง”

เขาเรียกหลายครั้งคนเจ็บจึงขยับตัว เห็นเลือดไหลผ่านขมับขวา ปากบวม หน้าตาบอกร้าย
๕๐ ปีเศษ

“เจ็บที่ไหนบ้างครับ”

คนขับขยับจะเปิดประตูแต่สุดปากเปิดไม่ได้ ขจรฤทธิ์ช่วยดึงเปิดประตูบุบผิตรูป คนขับ
แสดงอาการเจ็บอก ขาช้ายคงหัก ขจรฤทธิ์ประคองคนเจ็บ ให้ใช้แขนโอบคอขจรฤทธิ์ ค่อยประคอง
พามาตั้งพักพิงต้นไม้ข้างทาง มือซ้ายคนเจ็บกุมอะไรบางอย่างที่หน้าอก ปากก็พิมพ์

“ถ้าไม่มีหลวงปู่ ลูกข้างตายแน่”

“นั่งพักที่นี้ก่อนนะครับ ผมจะโทรแจ้งรถมูลนิธิ และตำรวจมาช่วยด่วน แข็งใจไว้นะครับ”

ขจรฤทธิ์นั่งลงมองขมับคนเจ็บที่เลือดไหล จับขาช้ายเบาๆ

“เจ็บที่หัว ขาช้าย ที่อื่นเจ็บไหม”

คนเจ็บยกฝ่ามือทาบอกขวาตกลงไปเบาๆ ทำหน้าย่นเล็กน้อย

“ที่หน้าอก แต่เจ็บไม่มากนัก”

“ไม่เกิน ๓ นาทีจะมีคนมาช่วย คงไม่เป็นไรมาก ผมต้องรีบไปก่อน เพราะมีประชุมใหญ่
ที่อำเภอ”

คนเจ็บไม่พูดอะไรต่อ ยังมีอาการมินๆ ซึมๆ ขจรฤทธิ์ออกรถรวดเร็ว รถวิ่งผ่านแผงขายส้ม
โอปูลูกเป็นแนวยาวริมถนนทิศตะวันออก อืดใจเดียวรถเขาวิ่งสวนรถ ๒ คัน คันหลังเป็นรถตำรวจสี
เลือดหมู ในเวลาเดียวกันได้มีรถตู้คันหนึ่งจอดอยู่ข้างถนน ข้างรถเขียนว่า บริษัทสินประกันชีวิต
คนขับสวมเสื้อแจ็กเก็ตสีเทา ที่หน้าอกซ้ายมีแถบผ้าโลโก้บริษัท เขาก้าวเท้าเร็วๆ ไปยังคนเจ็บเพื่อ
ช่วยเหลือ

ในเวลาต่อมา รถมูลนิธิและรถตำรวจได้วิ่งมาอย่างรวดเร็วและจอดกักจับพลันหน้ารถตู้
เจ้าหน้าที่มูลนิธิรีบวิ่งไปยังคนเจ็บ พร้อมอุปกรณ์ช่วยเหลือฉุกเฉิน เจ้าหน้าที่ตำรวจ ๓ นาย เดิน
อาดๆ ไปจุดเดียวกัน คนขับรถตู้เล่าเรื่องราวแก่เจ้าหน้าที่ตำรวจ

“ผมขับรถมาถึงจุดเกิดเหตุ ได้รับจอดรถลงไปช่วยคนเจ็บออกจากรถ พามาตั้งพักใต้ต้นไม้
คนเจ็บเป็นกำนัน บาดเจ็บมากที่หัวและขาครับผม”

เจ้าหน้าที่มูลนิธิประคองคนเจ็บนอนบนเปลอย่างเร่งรีบและระมัดระวัง บังรถนำคนเจ็บส่ง
โรงพยาบาลอำเภออย่างรีบร้อน

คนขับรถตู้ขอตัวขับรถเข้าตัวเมือง เจ้าหน้าที่ตำรวจนัดหมายเรียกสอบปากคำเพิ่มเติมอีกครั้ง คนเจ็บถูกส่งตัวเข้าโรงพยาบาลอำเภอไม่กี่ชั่วโมง ต้องรีบส่งตัวคนเจ็บไปโรงพยาบาลจังหวัด บุรุษพยาบาลพาคนเจ็บนอนบนเตียงล้อเข็นเข้าห้องฉุกเฉิน ไม่สามารถให้ปากคำแก่เจ้าหน้าที่ตำรวจได้

หนังสือพิมพ์พาดหัวข่าวตัวใหญ่หน้า ๑ คริกโครม กำนันตั้งเมืองเหนือรอดคว่ำ
เมื่อเวลา ๐๖.๓๒ น. วันที่ ๒๓ มีนาคมที่ผ่านมา ร.ต.อ.ธีระศักดิ์ เรืองฤทธิ์ รอง สว.สภ.เชียงดาว
รับแจ้งเหตุ รถกระบะโตโยต้าสีบรอนซ์ ทะเบียน กม ๕๖๕๗ เชียงราย ขนต้นไม้ข้างทางพลิกคว่ำ
กิโลเมตรที่ ๖๕ สภารถเสียหายยับเยิน สอบถามผู้เข้ามาช่วยเหลือผู้ประสบอุบัติเหตุแล้วว่า ขณะ
ขับรถตู้ของบริษัทสินประกันชีวิต จากอำเภอไชยปราการ มุ่งเข้าสู่ตัวเมือง เห็นรถพลิกคว่ำข้างทาง
จึงจอดรถลงไปช่วยเหลือคนเจ็บออกจากรถ คนขับบาดเจ็บที่ศีรษะ ขาซ้ายเจ็บ ต้องประคองมาพัก
ใต้ต้นไม้ริมทาง คนเจ็บไอเป็นพักๆ มือกุมพระที่หน้าอกตลอดเวลา ทำทางตกใจมาก ได้สอบถาม
ทราบเพียงว่าเป็นกำนันอยู่อำเภอเหนือสุด พอตีรถมูลนิธิและรถตำรวจมาถึง ตนจึงเล่าเหตุการณ์
ให้ฟัง จากนั้นได้ขอตัวขับรถเข้าตัวเมืองเพื่อทำงานต่อไป

โลกโซเชี่ยลได้เสนอข่าวแพร่หลาย ส่วนใหญ่ยกย่องชายคนขับรถบริษัทสินประกันชีวิตซึ่ง
ลงไปช่วยเหลือคนเจ็บ ชื่นชมน้ำใจ ยกให้เป็นวีรบุรุษ

หนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งได้ทำสื่อกฎข้อข่าวดูใจในเรื่องนี้ โดยผู้สื่อข่าวลงพื้นที่ สอบถามชาวบ้าน
ใกล้สถานที่เกิดเหตุ สอบถามแม่ค้าส้มโอ ได้ข้อเท็จจริงเพิ่มเติมว่า ผู้เข้าไปช่วยเหลือคนเจ็บออกจาก
รถนั้น คนแรกไม่ใช่คนขับรถบริษัทสินประกันชีวิต แต่เป็นชายหนุ่มเสื้อขาวผูกไท่ เกิดการสับสน
โต้แย้งทางโลกออนไลน์ ต่างอ้างเหตุผลชวนน่าเชื่อถือ

กำนันคนดังออกจากห้องฉุกเฉินมานอนห้องผู้ป่วยพักฟื้น เขาพันขีดอันตราย เจ้าหน้าที่
ตำรวจจรดเข้าสอบปากคำถึงข้างเตียงโรงพยาบาล

“ในที่เกิดเหตุมีรอยเบรค ล้อรถครูดเป็นทางยาว คงขับรถเร็วมาก”

“ก็ไม่เร็วเท่าไร แค่ ๘๐, ๙๐ กิโลเมตร”

“แน่ใจนะ”

“ครับ” ตอบอ้อมแอ้มไม่เต็มเสียง

“ทำไมขับรถสายไปมา ปาดซ้ายปาดขวาด้วย”

“ผมเบรกไม่อยู่ เหมือนเบรกมันจม กดลงไปมันเบาเท่าๆ ตกใจจึงขับรถสายไปมานะครับ”

“ผมจะตรวจดูหลักฐานพยานบุคคลอีกครั้ง เพื่อดูว่าเข้าข่ายขับรถผิดกฎจราจรข้อไหน
ขับรถขณะดื่มสุรา ขับรถเร็วเกินกฎหมายกำหนด เข้าข่ายประมาท” นายตำรวจกล่าวเสียงราบเรียบ
แต่จริงจัง

ผู้หญิงสองวัยหน้าตาดียืนข้างเตียง สีหน้าค่อนข้างเคร่งเครียด หญิงกลางคนท่าทางจริงจัง จ้องตาดูกำนันสามี่ด้วยแววตาขุ่นเคือง

“บอกแล้วให้อั้วเรื่องขับรถให้ก็ไม่ฟัง อายุมากแล้วมันเพลีย มันง่วงได้” ผู้หญิงกลางคนยกมือขึ้นกอดอก กำนันนั่งก้มหน้าข้างเตียงอย่างอับจนคำพูด

“เออ อีกนิดที่เข้าใจกันไปคนละทาง ใครคนแรกเข้าไปช่วยกำนันออกจากรถ” นายตำรวจยิงคำถามสำคัญคาใจ

“เป็นคนผิวขาวหน้าตาดี สวมเสื้อขาวผูกไท้ แกถามอาการผมแล้วประคองให้มานั่งพักโคนต้นไม้ บอกจะโทร.แจ้งคนมาช่วย”

“เดี๋ยวกู ไม่ใช่คนสวมแจ็กเก็ตสีเทาหรือ”

“ไม่ใช่ๆ คนสวมเสื้อแจ็กเก็ตเป็นคนที่สอง ที่เดินเข้ามาช่วยเหลือที่โคนต้นไม้”

“ฮือ ผมเข้าใจแล้ว อะไรจริง อะไรเสริมแต่ง”

“คนสวมเสื้อแจ็กเก็ตสีเทาเลยกลายเป็นอีไรไปเลย” ตาบตำรวจข้างนายตำรวจ ผงกศีรษะให้ผู้บังคับบัญชาเล็กน้อยเชิงขอภัยที่สอดแทรก

“ว่าแต่กำนันรู้จักชายที่ช่วยออกมาจากรถไหม” นายตำรวจหยุดบันทึกเงยหน้าถามต่อ

“ผมไม่รู้จักชื่อนะ แต่หน้าคู้ๆ เหมือนคนเคยเห็นที่ไหนสักแห่ง ราว ๒ – ๓ ครั้ง เห็นแวบๆ นะครับ ไม่ได้คุยด้วย ผมพยายามนึก นึกยังงี้ก็ไม่ออก...แต่ผมจะพยายามสืบหาจนพบ ยังไม่ได้ขอบคุณอะไรเลย”

ทางบริษัทสินประกันชีวิต ไม่ทราบผลการสอบปากคำกำนันคนดังของตำรวจ ใครช่วยชีวิตกำนันคนดังเป็นคนแรก จึงได้กำหนดจะจัดงานมอบรางวัลแก่คนขับรถผู้มีจิตสาธารณะ ควรเป็นตัวอย่าง ได้ช่วยสร้างชื่อเสียงและภาพลักษณ์ที่ดีเยี่ยมแก่บริษัท กำหนดจัดงานตอนเย็นวันศุกร์ หลังหนังสือพิมพ์ลงข่าวได้ ๒ วัน

ก่อนวันจัดงานเชิดชูเกียรติวีรบุรุษของบริษัทสินประกันชีวิต ๑ วัน หนังสือพิมพ์ได้ลงข่าวกำนันคนดังรถคว่ำเพิ่มเติม สารระสำคัญว่า ผู้ชายหนุ่มหน้าตาดี สวมเสื้อขาวผูกไท้ ได้เข้ามาช่วยเหลือนำกำนันออกจากรถแล้วโทร.แจ้งคนมาช่วย ส่วนคนขับรถบริษัทสินประกันชีวิตเป็นคนที่สองที่เข้ามาช่วยเหลือ

กำนันคนดังได้ออกจากโรงพยาบาลแล้ว พร้อมนำเรื่องราวขายนิรนามติดตัวไปด้วย เขาเป็นคนหนุ่ม กำนันทบทวนในสมอง ลงไปช่วยชีวิตเรจาการถคว่ำ หน้าตาคู้ๆ เขาเป็นใคร อยู่ที่ไหน แม้ชื่อยังไม่รู้จัก ต้องตามให้พบ คนอย่างกำนันไม่เคยลืมคุณคน

หลังบริษัทสิ้นประกันชีวิตทราบข้อมูลใหม่ว่า วีรบุรุษตัวจริงที่ช่วยชีวิตกำนัน เป็นหนุ่มหน้าตาดี สวมเสื้อขาว ไม่ใช่สวมเสื้อแจ็กเก็ตสีเทาซึ่งเป็นคนขับรถของบริษัท ท่ามกลางเสียงวิพากษ์วิจารณ์ของบุคลากรในบริษัท ถึงความเหมาะสมถูกต้องในการจัดงาน แต่ผู้จัดการมีคำสั่งให้จัดงานที่โรงแรมต่อไป

หนังสือพิมพ์ฉบับทำสัปดาห์ข่าวมาก่อน ได้ส่งผู้สื่อข่าวลงพื้นที่หาข้อมูลจนรู้ความจริง ใครคือวีรบุรุษตัวจริง หวังเพิ่มยอดจำหน่ายการเสนอข่าวได้ลึกและรวดเร็วกว่าฉบับอื่น ผู้สื่อข่าวได้เข้าไปสัมภาษณ์

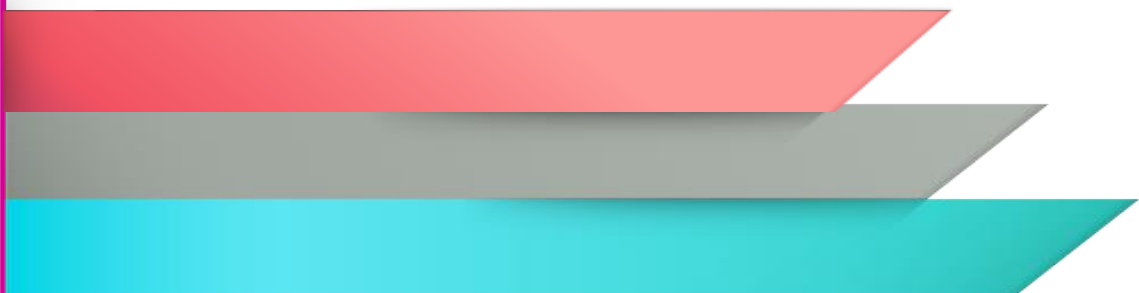
“ทำไมคุณไม่บอกว่าเป็นคนลงไปช่วยเหลือกำนันตั้งเป็นคนแรก ไม่บอกชื่อ ไม่บอกสถานที่ทำงาน รวมทั้งเรื่องราวของตน”

“...เอาเป็นว่า ผมไม่อยากดังอยากเด่น เป็นจุดสนใจ อะไรถูกต้องดิงามก็ทำไป ไม่ต้องการประกาศชื่อ รับโล่รางวัลหรือออกสื่อ ก็เท่านั้นแหละครับ”

“ปิดทองหลังพระ เป็นวีรบุรุษนิรนาม อย่างนั้นหรือครับ”

เสียงผู้สื่อข่าวคล้ายเสียดสีเล็กน้อย วีรบุรุษตัวจริงยังคงอารมณ์เย็น ไม่ตอบคำถาม ขยับตัวเปลี่ยนท่านั่งพูดต่อ

“เปล่า เปล่าเลย ไม่ถึงขนาดนั้นหรอก ขอพูดถึงรายการโทรทัศน์ช่องหนึ่งที่มีคนดูทั่วประเทศมากที่สุด คุณอาจเคยดู เขาเชิญคนเด่นดังหลายอาชีพมาสวมหน้ากาก ร้องเพลงให้คณะกรรมการและคนดูในห้องส่งฟัง ฟังเสียงอย่างเดียวโดยไม่เห็นหน้าตาว่าเป็นใคร มีอาชีพการงานอะไร ตัดสินผลงานด้วยเสียงอย่างเดียว ใครร้องดีประทับใจ คนดูก็ปรบมือให้กระหึ่มห้องส่ง... ผมขอเป็นนักร้องที่สวมหน้ากากอย่างพวกเขา...แค่นั้นครับ”

สรุปเรื่องสั้น

โครงเรื่อง

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ตัวละคร

.....

.....

.....

.....

.....

.....

แก่นเรื่อง

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ฉาก

.....

.....

.....

.....

.....

.....

การดำเนินเรื่อง

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ข้อคิดที่ได้จากเรื่อง

.....

.....

.....

.....

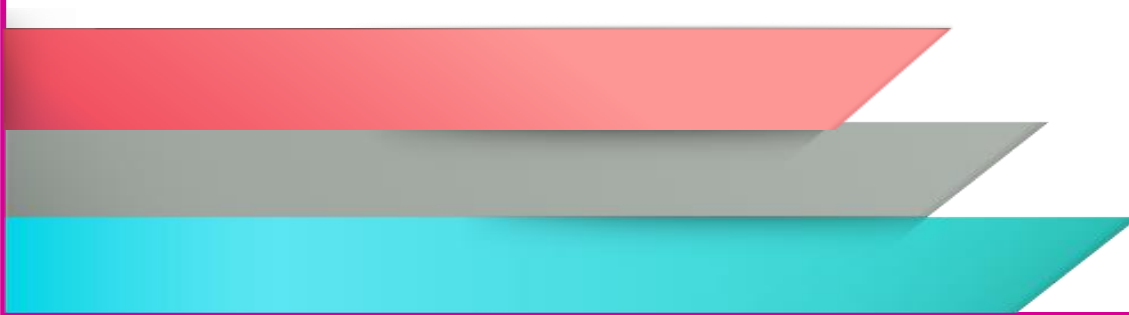
แบบทดสอบหลังเรียน

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
ชุดที่ ๓ เรื่อง การเขียนเรื่องสั้น

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๖
จำนวน ๑๐ ข้อ

คำชี้แจง ข้อสอบมีจำนวน ๑๐ ข้อ ชนิดเลือกตอบ จำนวน ๔ ตัวเลือก
นักเรียนอ่านโจทย์แล้วตอบคำถามโดยเลือกคำตอบถูกต้องที่สุดเพียงคำตอบเดียว
โดยทำเครื่องหมายกากบาท (X) ลงในกระดาษคำตอบ

๑. เรื่องสั้นไทยมีพัฒนาการมาจากข้อใด
 - ก. นวนิยาย
 - ข. ร้อยกรอง
 - ค. บทความ
 - ง. นิทานนิยาย
๒. เรื่องสั้นที่จัดเป็นเรื่องสั้นที่แท้จริงของไทยได้แก่เรื่องใด
 - ก. สนุกนี่นีก ของ กรมหลวงพิชิตปรีชากร
 - ข. คุณย่าเฟิ่ง ของ เขียวหวาน
 - ค. สัญชาติญาณมืด ของ อ.อุดากร
 - ง. เขียดขาคำ ของ ลาว คำหอม
๓. องค์ประกอบใดของเรื่องสั้นที่หมายถึงข้อคิดสำคัญหรือข้อคิดหลักของเรื่อง
 - ก. แก่นเรื่อง
 - ข. โครงเรื่อง
 - ค. กลวิธีการแต่ง
 - ง. บทสนทนา

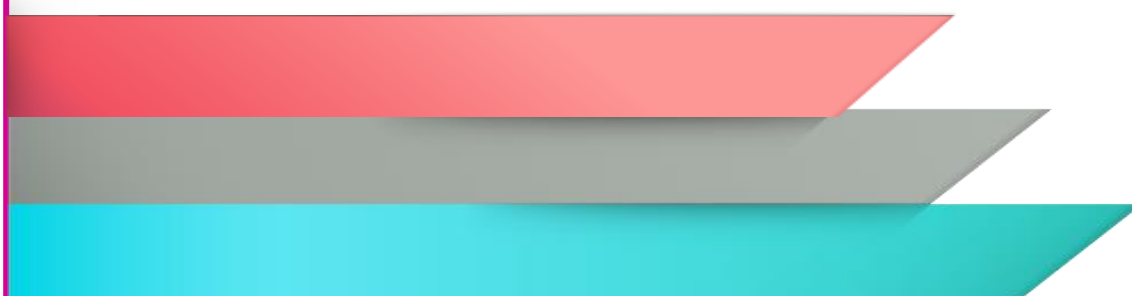
๔. เรื่องสั้นของไทยได้รับอิทธิพลมาจากเรื่องใด
- ก. วรรณกรรมของชนชาติตะวันตก
 - ข. วรรณกรรมของชนชาติตะวันออก
 - ค. ลัทธิทางการเมืองและความเชื่อทางศาสนา
 - ง. กวีที่ทรงอิทธิพลและมีความสำคัญในอดีต
๕. ข้อใดไม่ใช่องค์ประกอบสำคัญของเรื่องสั้น
- ก. ตัวละคร
 - ข. แก่นเรื่อง
 - ค. โครงเรื่อง
 - ง. คติข้อคิด
๖. เรื่องสั้นจัดเป็นงานเขียนประเภทใด
- ก. สารคดี
 - ข. วรรณคดี
 - ค. บันเทิงคดี
 - ง. งานเขียนเชิงวิชาการ
๗. ในการเขียนเรื่องสั้น ผู้เขียนควรคำนึงถึงเรื่องใดมากที่สุด
- ก. ขนาดความยาวของเรื่อง
 - ข. ความรอบรู้ในเรื่องที่จะเขียน
 - ค. การเลือกตัวละคร
 - ง. การตั้งชื่อเรื่อง
๘. ข้อใดไม่ใช่ลักษณะของเรื่องสั้น
- ก. มีฉากในเรื่องน้อย
 - ข. มีแก่นเรื่องมากกว่าหนึ่งประเด็น
 - ค. มีความยาวประมาณ ๓ - ๔ หน้ากระดาษ
 - ง. มีการดำเนินเรื่องที่รวดเร็ว กระชับ รัดกุม
-

๙. เรื่องสั้นมีลักษณะที่คล้ายกับนวนิยายตามข้อใด

- ก. จำนวนตัวละคร
- ข. ความซับซ้อนของเรื่อง
- ค. เป็นเรื่องสมมติหรือเรื่องจริง
- ง. ฉากและบรรยากาศที่หลากหลาย

๑๐. การสร้างเรื่องราวหรือเหตุการณ์อย่างคร่าว ๆ ให้ต่อเนื่องเป็นเหตุเป็นผลต่อกัน สร้างความขัดแย้ง หรือปมปัญหา เพื่อให้เรื่องดำเนินไปได้ คือองค์ประกอบใดของเรื่องสั้น

- ก. แก่นเรื่อง
- ข. โครงเรื่อง
- ค. ตัวละคร
- ง. กลวิธีการแต่ง

กระดาษคำตอบแบบทดสอบหลังเรียน

ชุดที่ ๓ เรื่อง การเขียนเรื่องสั้น

ชื่อ.....ชั้น.....เลขที่.....

ข้อ	ก	ข	ค	ง
๑				
๒				
๓				
๔				
๕				
๖				
๗				
๘				
๙				
๑๐				

คะแนนเต็ม	๑๐
คะแนนที่ได้	

บรรณานุกรม

ดวงใจ ไทยอุบุญ. (๒๕๕๖). **ทักษะการเขียนภาษาไทย**. (พิมพ์ครั้งที่ ๘). กรุงเทพฯ :
 ด่านสุทธาการพิมพ์.

ถวัลย์ มาศจรัส. (๒๕๕๗). **เคล็ดลับการเขียนเรื่องสั้น**. (พิมพ์ครั้งที่ ๕). กรุงเทพฯ : มิติใหม่.
 เถกิง พันธุ์เถกิงอมร. (๒๕๕๑). **นวนิยายและเรื่องสั้น การศึกษาเชิงวิเคราะห์**.

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์. สงขลา : สถาบันราชภัฏสงขลา.

นิตยา วรรณกิติร์. (๒๕๕๙). **วรรณกรรมสำหรับเด็ก**. กรุงเทพฯ : อินทนิล.

พิมาน แจ่มจรัส. (๒๕๕๖). **เขียน**. (พิมพ์ครั้งที่ ๒). กรุงเทพฯ : แสงดาว.

วิภา กงกะนันท์. (๒๕๕๐). **กำเนิดนวนิยายในประเทศไทย**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ดอกหญ้า.

